

14. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení - Ez 2,2-5

Je to vskutku vzpurné plemeno - musí poznat, že byl mezi nimi prorok.

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak Bůh mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni - at' už poslechnou, nebo ne, je to vskutku vzpurné plemeno - musí poznat, že byl mezi nimi prorok!“

Mezizpěv – ŽI 123,1-2a.2bcd.3-4

Naše oči hledí na Hospodina, dokud se nad námi nesmiluje.

Zvedám své oči k tobě,
který trůníš na nebi.
Hle, jako oči služebníků hledí
na ruce svých pánu.

Jako oči služebnice hledí
na ruce své paní,
tak hledí naše oči na Hospodina, našeho Boha,
dokud se nad námi nesmiluje.

Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi,
neboť jsme přesyceni pohanou.
Přesycena je naše duše
výsměchem boháčů, pohanou pyšných.

2. čtení – 2 Kor 12,7-10

Velmi rád se budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Abych se pro vznešenosť zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil (do tváře). To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti (a snáším to) pro Krista. Nebot' když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

Zpěv před evangeliem – Lk 4,18

Aleluja. Duch Páně je nade mnou: posal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst. Aleluja.

Evangelium – Mk 6,1-6

Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti.

Slova svatého evangelia podle Marka.

(Ježíš) šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho (lidí) ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře.